

Pentru cui cărora ar trebui să
te pese,

Sunt Florina, locuiesc într-un sat din județul Vaslui, am
18 ani și sunt elevă, beneficiar al World Vision România.

Ultimul an din viața mea a fost unul încălcat de
tristete, singurătate, sentimente de neputință și insecuritate.
Șper că vă întrebati, de ce? Pentru că în cele ce urmează
veți afla că: nu am avut în permanență cele necesare
mersului la școală, întotdeauna trebuind să renunț la
anumite obiective pentru a-mi lua măști, dezinfectant sau
alte de-acestea, al căror pret a crescut considerabil datorită
pandemiei; am fost nevoită, chiar obligată de împrejurări
să învăț în mediul online, mod care a îngreunat felul
în care retineam și înțelegeam lecția de obicei, fiind adeseori
nevoie să petrec două-trei ore în plus decât obișnuisam
pentru a putea înțelege lecția; am fost exclusă din unele
cabinete sau activități la care obișnuisam să particip din
cauza că „nu mai eram ca ei” pentru că eu nu îmi
mai puteam petrece timpul cu ei, nu mai aveam timp;
nu mai aveam acces la singurul lucru care mă calma
și anume natura, izbitul din casă, fie datorită restricțiilor
și mai nedreptă deosebit eram, și asta mă afecta
profund; nu am putut uneori să îmi cumpăr cele
necesare, pentru că mijloacele de transport în comun
nu mai circulau, iar orașul se afla la o distanță
considerabilă de locul unde stau; am avut probleme

de rătăcire datorită monotoniei, a lipsei de mișcare, de comunicare, de aer proaspăt.

M-am simțit ca o pană în coliere!

Nu știu cum ați putut opri aceste evenimente nefericite din a se petrece, dar știu că există mereu o soluție potrivită, dacă este căutată îndeajuns. Totuși, cred eu tare că, din prisma educației, cei din anii terminali suferă cel mai mult: din martie 2020 am avut foarte puțin acces la școală fizică, iar în format digital este foarte dificil să înveți; din cadrul examenului de bacalaureat s-a scos foarte puțină materie, având în vedere că s-au făcut foarte puțină noi să recuperăm ce am pierdut, lucru oricum imposibil de realizat în întregime. Consider că nu era necesar să funcționăm în online, cei din anii terminali, în luna aprilie, având în vedere că potențialul lor de aglomerație ar fi fost foarte mic.

Închei prin a spune că se vede că nu ați analizat în detaliu situațiile în care ne-ați băgat pe noi toți și că se puteau găsi metode mai convinabile de abordare a situației.

Scris, un copil care nu
are dreptul la cuvânt, la decizie,
Florina.

20. mai 2021

Băilești

Stimate domnule Ministru,

Mă numesc Ungureanu Ecuba Elena. Am 9 ani și sunt elevă în clasa a II-a A la Școala Gimnazială „Armas Bălești” din Băilești, județul Dolj. Vreau să vă povestesc cum a fost pentru mine anul de pandemie.

Când a început pandemia eram în clasa I A și mi-a părut foarte rău atunci când s-a închis școala iar eu nu am mai putut să mă întâlnesc cu doamna învățătoare și colegii mei. Am început școala online care a fost o adevărată aventură. La început nu aveam conexiune la internet și nici dispozitiv, apoi, mulțumită Fundației World Vision, am primit o tabletă frumoasă care m-a ajutat să particip la lecții. Atât eu, colegii mei, chiar și doamna, am avut probleme cu internetul și dispozitivul, așa că mi-a fost greu să înțeleg anumite lucruri. Dar doamna trebuie să scriem corect literele și cum să legăm ele în cuvinte.

A fost frumos în toamnă când ne-am reîntors la școală. Ne-am bucurat enorm că eram din nou împreună, dar nu a fost pentru mult timp. Ne-am întors în online și am învățat tablele înmulțirii și pe cea a împărțirii.

Din februarie am avut puțin două motive de bucurie: s-a născut fratele meu, David și sunt la școală cu toți colegii mei.

Încântat prin această aventură am învățat lucruri noi la școală, dar și despre oamenii din jurul meu.

În acest an dificil am simțit că sunt pedepsită să stau în camera mea, fără să am voie să mă joc cum vreau cu prietenii mei sau să merg la plimbare cu părinții mei. Am observat că și oamenii mari

le-a fost destul de greu.

Imi doresc sa se termine cât mai repede aceasta situatie
dificilă, să nu mai fie atatea restricții, camenii să fie sănătoși și fericiți.

În încheiere, vă rog să nu mai închideți școlile că noi nu
plăcem la școală!

Vă mulțumesc!

Cu drag,

Giulio

Dragi prieteni care citi
această scrisoare,

Mă numesc Hlea Hlinea, locuiesc
în Aghireșu-Fabrici, sunt elevă
în clasa a IV-a și am împlinit re-
cent 11 ani.

Ultimul an a fost un soc pen-
tru mine. Școala, ieșitul afară... toa-
te s-au schimbat. Deși acum este
mult mai bine, îmi amintesc cu
groază de zilele în care făceam
școala online. Ne deconecta, nu
mergea platforma, se actualiza...
Acum, masca nu trebuie purtată a-
fară, în pauzele de la școală, nu
mai dam jos masca, e mai rău-
mal, nu chiar 100% normal dar
nu avem ce face. Pandemia mi-
a răpit interacțiunea cu cei din
jur. De abia aștept să se termine!

Nu mi se pare corect ca unii
copii sau adulți să nu respecte
regulile, asta mă deranjează!

În concluzie anul 2020 și
pandemia mi-au ruinat planul

riile și mi-au dat lumea peste
cap!

Cu drag, Ilinca.

Fac parte din programul
World Vision Sponsorship.

19 mai 2021
Băilești

Stimate domnule ministru Gorin Câmpeanu,

Mă numesc Uțălu Andrei-Bogdan, am 11 ani și sunt elev în clasa a V-a A la Școala Gimnazială "Amza Pellea" din Băilești, județul Dolj.

Anul trecut am învățat cursinte noi: "coronavirus" și "pandemie" pe care îmi doresc să nu le fi învățat niciodată. Prima dată am aflat despre acestea la știri și, deși era vorba despre China care este foarte departe de noi, m-a pocat să văd cât de repede se răspândește și se poate face coronavirusul. În scurt timp acesta a ajuns și în țara noastră, a fost declarată pandemia la nivel global și totul a fost în lockdown, iar medicii au fost asaltați de bolnavi cu SARS-CoV2. Atunci a început pentru noi un nou mod de a trăi:

: Eram elev în clasa a IV-a A când s-a declarat pandemia și am început un alt tip de școală, școală online. La început a fost copleșitor și dificil pentru noi toți, elevi și profesori deopotrivă. Unii nu aveau internet și nici telefoane sau tablete. Cei care aveau nu știam să lucrăm pe platformele online. Din fericire ne-am bucurat de sprijinul Fundației World Vision care ne-a oferit tablete și de experiența și devotamentul domnului învățător care ne-a îndrumat pe noi, dar și pe părinți, să participăm la lecțiile online.

Clasa a V-a A a fost o provocare încă de la început. Când am mers în școală trebuia să purtăm măști și să stăm departe unii de alții, așa că nici nu știam cum arată profesorii noștri. Revenind în online, după două luni, mi-a părut tare

Nu să opri sta acasă și nu-mi voi vedea colegii față în față. În această perioadă de școală online mi s-a părut foarte greu, dar, cu ajutorul părinților mei, am învățat foarte repede să lucrez pe platforme online, cum ar fi Zoom și Classroom, și am căpatat experiența de a utiliza diferite dispozitive: telefon, tabletă, notebook, imprimantă și laptop (mai pica semnalul și le schimbam). Am învățat să comunic altfel cu oamenii din jurul meu, prin Messenger, dar mai mult pe WhatsApp.

În acest an al pandemiei cred că am pierdut emoțiile și momentele frumoase ale serbărilor școlare pe care nu le-am mai făcut, libertatea de a face ce vreau timpul pe care trebuia să-l petrec alături de prietenii mei și apropierea chiar de rudele mele. Am înțeles că mai important decât orice este sănătatea, astfel să am stat mai departe de bunicii mei pentru a-i proteja de transmiterea acestui periculos virus!

Sunt multumit că din luna martie am revenit în banca mea de la școală și sper ca să revină totul la normal cât mai repede pentru ca anul acesta să mă duc în Franța și în Italia ca să-mi vizitez verisorii, unchi și mătușile.

Cred că orice provocări ne dă viața, trebuie să ne adaptăm și să învățăm pentru a reuși să ne îndeplinim dorințele.

Am încredere că Dumnezeu vă va da vești bune și să ne continuăm lecțiile la școală, în băncile noastre. Astfel vom învinge acest virus care ne-a furat anii frumoși din viața noastră.

Cu respect,
Bogdan Vălu

Stimate Domnule Președinte,

Mă numesc Ciomăneșu Maria-Alexandra, am 18 ani și locuiesc în comuna Vadurești, județul Vaslui și mă scriu în calitate de elevă în clasa a XII-a și beneficiar al proiectului "Vreau în clasa a noua", al Fundației World Vision România.

Ultimul an din viața mea a fost foarte diferit de celălalt pentru că urmează să susțin examenul de bacalaureat și am început să învăț intensiv, dar și pandemia a cauzat o schimbare radicală deosebit de brusc, mi-a fost limitat accesul la educație. Din urmare, mă scriu în calitate de copil/tânăr/adolescent al cărui drept la educație a fost încălcat o perioadă de timp, mai exact, în perioada în care cursurile au fost online. La început am fost nevoită să îmi fac temele și să scriu lecturile de pe telefonul mobil. Da, nu am scris că participam la ore pentru că nu o făceam și nu pentru că nu îmi doream ci pentru că nu era posibil din cauza șomajului la un moment care lipsea cu desăvârșire. Stimată, domnule președinte, știu că ideea de digitalizare pare incredibilă, dar mă rog să mă asigurati că nu sunt copii excluși când faceți acest pas.

Domnule Președinte, mă scriu pentru că în ultimul an s-au adunat foarte multe frustrări în mintea mea referitoare la educația mea și la viitorul meu și sper că dacă vedeți că aceste simțuri sînt înțelșe că școala online a reprezentat un răd ce a reparat o parte dintr-o copie de dreptul la educație. De asemenea, ar dori să vă transmit că, pentru că sărăcia psihică a tuturor elevilor, ultimul an a fost precum

o piatră imensă aruncată în cineva. În ultimul am foarte multe
clasi pe care îi cunosc au încetat să mai riște și să mai spere la
succes deoarece se simt deprimati și descurajati de cei din jur.

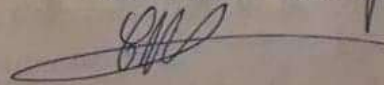
Vă rog să nu mai împiedicați copiii de astăzi să riște și să
murmurească pentru risde lor deoarece ei sunt adulții de mâine.

Data

20.05.2021

Semnat,

#um-dro-um-pandemie

Dragii mei

Mă numesc Costisor Dan Teofil, am 14 ani și sunt elev în clasa a VIII-a la Școala Gimnazială „Mircea Luca din Băisoara. De asemenea sunt beneficiar al proiectului World Vision „Împreună pentru copiii noștri”.

În viață mi-aș dori departe, să ajung „cineva” care să poată schimba ceva în societatea noastră și de aceea principala mea preocupare este învățatul. Vreau să acumulez cât mai multe cunoștințe pentru a-i putea ajuta pe cei de lângă mine și să fac ceva constructiv și bun pentru toți copiii. Mi-ar place dacă am fi mai mulți copii care gândesc așa, să ne unim forțele și să schimbăm viitorul acestei țări.

Pentru mine, școala reprezintă locul în care poți învăța multe lucruri interesante și nu doar de la profesori ci și de la colegi, socializând.

Pentru mine, ultimul an a fost un an al provocărilor, un an greu și foarte complicat. Pe scurt, este imposibil să faci

Costisor Dan, Baisoara

Ore în acest fel. Eu mă consider privilegiat deoarece locuiesc la casa, părintii mei mă ajută la teme când nu înțeleg. Dar chiar și așa, una este să fii în clasă cu elevii și profesorii și alta este să stai în fața unui monitor. Ba nu înțelegi, ba se ia un metru, ba începe să te doară capul după atâtea ore de stat cu ochii atinți în calculator. Mediul online este bun pentru împărtășirea cunoștințelor teoretice dar nu se poate compara cu prezența în clasă. Știu că există virusul, mi s-a arătat cât este de periculos, însă cu el vom rămâne și ne vom putea obisnui dar cu cunoștințele pierdute nu ne vom mai întâlni niciodată. Colegii mei care nu au prea putut participa la ore ce vor face? Ei locuiesc în cătune, au metru slab, părintii nu știu să îi ajute... Cum vor putea recupera tot ce au pierdut?

Toți suferă din cauza pandemiei. Eu sper că se va termina acest coșmar și cred că important este să nu renunțăm la lucrurile care ne umanizează. Sunt multe de spus, dar mă tem că în acest ritm, toate clarintele noastre s-ar putea să rămână în izolare, cum am fost și mai.

Cu respect, Dan Costisor